

A.R. nr. 11/1276/A

IN DE ZAAK VAN:

De heer _____, wonende

eiser, vertegenwoordigd door Mr. _____, advocaat met
kantoor te _____

TEGEN:

Mevrouw _____, rekenplichtige van het Herstelfonds,
namens het VLAAMSE GEWEST, met burelen gevestigd te _____

verweester, vertegenwoordigd door Mr. _____,
advocaat met kantoor te _____

vonnist de rechtbank als volgt:

I. PROCEDURE

De zaak werd ingeleid bij dagvaarding voor de 6de kamer van deze rechtbank, betekend op 24 maart 2011.

Bij beschikking van de voorzitter van de 6de kamer van 13 april 2011 werden de door de partijen onderling afgesproken conclusietermijnen bekrachtigd en een rechtsdag bepaald overeenkomstig artikel 747, § 1 van het Gerechtelijk Wetboek.

Bij vonnis van de 6de kamer van deze rechtbank van 5 september 2012 werd de zaak, overeenkomstig artikel 88, § 2 van het Gerechtelijk Wetboek (verdelingsincidenten), verwezen naar de voorzitter van de rechtbank teneinde de kamer aan te wijzen die bevoegd is om van het geschil kennis te nemen.

Bij bevelschrift van de voorzitter van de rechtbank van 16 november 2012 werd de zaak vervolgens, op eensluidend schriftelijk advies van het openbaar ministerie, toebedeeld aan de 14de kamer van deze rechtbank.

Bij beschikking van de voorzitter van de 14de kamer van 5 maart 2013 werden, op gezamenlijk schriftelijk verzoek van de raadslieden van de partijen, neergelegd ter griffie op 11 februari 2013, nieuwe

3113175

ONGETEKEND AFSCHRIFT
art. 792 Gor. W.
vrijgesteld van
expeditierecht
art. 280/2° W. Reg.

conclusietermijnen bepaald en een nieuwe rechtsdag vastgesteld overeenkomstig artikel 747, § 2 van het Gerechtelijk Wetboek.

De raadslieden van de partijen werden gehoord op de openbare terechtzitting van 22 oktober 2013. Zij verklaarden zich akkoord om alle neergelegde conclusies in de debatten te behouden. De debatten werden gesloten en de zaak werd in beraad genomen.

De rechtbank heeft kennis genomen van het dossier van de rechtspleging en van de door de partijen neergelegde stukken.

II. FEITEN EN VORDERING

1. De eiser voert aan dat hij op 6 februari 2006 is overgegaan tot de aankoop van een handelspand met woongelegenheden te . De eiser wilde dit pand renoveren en omvormen tot appartementen en/of studio's.

Bij proces-verbaal van 8 april 2009 werd door de dienst bouwtoezicht van de STAD vastgesteld dat in of aan het betrokken pand werken werden uitgevoerd zonder de vereiste stedenbouwkundige vergunning, onder meer "het herinrichten en heropdelen van een handelspand met bovenliggende meergezinswoningen tot een handelspand met 9 bovenliggende studio's" en "het uitvoeren van inrichtingswerken in de achterbouw op het gelijkvloers voor de realisatie van nog eens 2 bijkomende studio's".

Als gevolg van deze vaststellingen werd op 8 april 2009 aan de eiser (telefonisch) een *stakingsbevel* opgelegd, zoals eveneens vermeld in het proces-verbaal van 8 april 2009. Dit stakingsbevel werd op 15 april 2009 bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

Op 18 augustus 2010 werd het pand opnieuw gecontroleerd door de dienst bouwtoezicht van de STAD . Daarbij werd vastgesteld dat sinds de aanvang van het stakingsbevel alsnog werken zouden zijn uitgevoerd in het betrokken pand, meer bepaald: "het verder uitvoeren van de inrichtingswerken ten behoeve van 2 bijkomende studio's in de achterbouw op het gelijkvloers; ondanks het proces-verbaal van vaststelling met staking der werken van 8 april 2009 onder nummer en bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig Inspecteur op 15 april 2009". Ook daarvan werd (opnieuw) proces-verbaal opgesteld.

Vervolgens werd, per (aangetekend) schrijven van 21 september 2010, door de rekenplichtige van het Herstelfonds een *administratieve geldboete* van 5.000,00 euro opgelegd aan de eiser wegens miskennis van het stakingsbevel.

Op 5 oktober 2010 verzocht (de toenmalige raadsman van) de eiser om deze administratieve geldboete kwijt te schelden, minstens te verminderen. Daarop werd de betrokken geldboete, bij beslissing van

de stedenbouwkundige inspecteur van 27 oktober 2010, (niet volledig kwijtgescholden maar wel) verminderd tot 2.500,00 euro.

De eiser liet evenwel na om deze (verminderde) geldboete te betalen binnen de voorgeschreven termijn, zodat de verweerster, als rekenplichtige van het HERSTELFONDS, voor deze boete op 3 februari 2011 lastens de eiser een *dwangbevel* heeft uitgevaardigd, dan nadien uitvoerbaar werd verklaard door de stedenbouwkundig inspecteur. Dit dwangbevel werd aan de eiser betekend op 24 februari 2011.

Bij dagvaarding van 24 maart 2011 heeft de eiser *verzet* aangetekend tegen dit dwangbevel. De eiser betwist namelijk dat hij in het bewuste pand werken heeft uitgevoerd in strijd met het stakingsbevel van 8 april 2009. Volgens de eiser zou hij, na de uitvaardiging van dit stakingsbevel, in werkelijkheid géén werken meer hebben uitgevoerd in of aan de studio's in de achterbouw van het gelijkvloers van het hoger bedoelde pand.

2. Volgens de termen van zijn laatste (synthese)conclusies, neergelegd ter griffie op 22 mei 2013, strekt de huidige vordering van de eiser ertoe om:

- het dwangbevel d.d. 24 februari 2011, uitgevaardigd door de verweerster, te horen vernietigen en van nul en generlei waarde te horen verklaren, minstens te horen zeggen voor recht dat de erin opgenomen administratieve geldboete niet verschuldigd is en (ook) de beslissing van de stedenbouwkundig inspecteur van 27 oktober 2010 tot gedeeltelijke vermindering van de administratieve geldboete (ref. *te horen vernietigen, minstens te horen hervormen*);

- de administratieve boete wegens de beweerde doorbreking van het stakingsbevel d.d. 8 april 2009, opgelegd door de verweerster op 21 september 2010, te horen vernietigen en ontheffen, minstens te horen zeggen voor recht dat de bij deze beslissing gevestigde administratieve boete niet verschuldigd is.

Verder wordt door de eiser gevraagd om de verweerster te veroordelen tot de kosten van het geding, aan de zijde van de eiser vast te stellen op de kosten van dagvaarding en de rechtsplegingsvergoeding, begroot op (het wettelijk basisbedrag van) 440,00 euro, alsook om het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande elk verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van kantonnement.

3. Volgens de termen van haar (laatste) syntheseconclusie, neergelegd ter griffie op 13 september 2013, vraagt de verweerster van haar kant om het *verzet* van de eiser *onontvankelijk*, minstens *ongegrond* te verklaren, en de eiser te veroordelen tot de kosten van het geding.

III. BEOORDELING

1. Bij gebrek aan voldoening van de administratieve geldboete en toebehoren, wordt door de met de invordering belaste ambtenaar (t.w. de rekenplichtige van het Herstelfonds) een *dwangbevel* uitgevaardigd. Dit dwangbevel wordt gevisieerd en uitvoerbaar verklaard door de daartoe door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaar (t.w. de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur) (zie art. 6.1.50, § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening).

Binnen een termijn van dertig dagen na de betekening van het dwangbevel kan de betrokkene bij gerechtsdeurwaardersexploot een met redenen omkleed *verzet* doen, houdende *dagvaarding van het Vlaamse Gewest*, bij de rechtbank van het arrondissement van de plaats waar de goederen gelegen zijn (zie art. 6.1.50, § 4, eerste lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening).

De huidige zaak werd ingeleid bij dagvaarding van 24 maart 2011, volgens de eigen vermeldingen van dit exploot zelf betekend aan
, rekenplichtige van het Herstelfonds, namens het Vlaams Gewest, met burelen gevestigd te
woont klezende op het kantoor van
gerechtsdeurwaarder te

Anders dan de eiser de zaken thans tracht voor te stellen, was/is zijn huidig verzet dus niet (rechtstreeks) gericht tegen het VLAAMSE GEWEST zelf, maar wel *tegen mevrouw* rekenplichtige van het Herstelfonds, het weze "namens het Vlaams Gewest". Het komt de rechtbank voor dat de eiser zich daarbij heeft laten leiden door de identiteit van de persoon die het dwangbevel van 3 februari 2011 heeft opgesteld en dit op 24 februari 2011 heeft laten betekenen, met name (precies) de verweerster "namens het Vlaamse Gewest" (zie stuk 8 eiser). In ieder geval is het dan ook wel degelijk *alleen mevrouw* het weze "namens het Vlaamse Gewest", die in de huidige procedure verweer heeft gevoerd en conclusie heeft genomen - en dus niet het VLAAMSE GEWEST als dusdanig (zie telkens de hoofding van de conclusies van de verweerster).

Het VLAAMSE GEWEST zelf zou overigens slechts in rechte vertegenwoordigd kunnen worden door de *Vlaamse Regering* (zie art. 82, eerste lid Bijzondere Wet Hervorming Instellingen). Dat neemt welliswaar niet weg dat, als het VLAAMSE GEWEST gedagvaard wordt, geen enkele wettelijke bepaling verplicht tot het vermelden van de bevoegde procesvertegenwoordiger of van het orgaan dat bevoegd is om in rechte op te treden: het volstaat dat de vermeldingen in de dagvaarding voldoende zijn om geen twijfel te laten over de juiste identiteit van degene die gedagvaard wordt (zie o.m.: Cass. 9 maart 2000, Arr. Cass. 2000, nr. 163).

Echter, in de voorliggende zaak werd dus *niet het VLAAMSE GEWEST* gedagvaard (versta: in de persoon van mevrouw rekenplichtige van het Herstelfonds), maar wel *mevrouw zelf* (zogezegd) "namens het VLAAMSE GEWEST" (zie hoger). Wat op die manier door de eiser werd beoogd, minstens bereikt, is dat de huidige procedure effectief wordt gevoerd door niemand anders dan *mevrouw zelf* (als zgn. *formele* procespartij) en dit in naam en voor rekening van het VLAAMSE GEWEST (als zgn. *materiële* procespartij). In die zin is het VLAAMSE GEWEST dus wel degelijk in zake - zij het enkel *onrechtstreeks*, namelijk via zijn (vermeende) vertegenwoordiger, met name mevrouw , die hier dan zou optreden *qualitate qua* (d.w.z. niet in eigen naam, maar in naam van het VLAAMSE GEWEST).

In de gedinginleidende dagvaarding van 24 maart 2011 worden de naam, de voornaam en de woon- of verblijfplaats van de gedaagde (zijnde dus mevrouw *zelf*, het weze "namens het Vlaams Gewest") wel degelijk correct en volledig vermeld. Aan deze (in principe) op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste (zie art. 43, eerste lid, 3° en 702, 2° Gerechtelijk Wetboek) is dus in ieder geval *voldaan*. De vraag of de verweerster al dan niet *belangenschade* heeft geleden en de vraag of het *normdoel* al dan niet werd bereikt, zijn hier dan ook *niet* aan de orde. Zoals de verweerster terecht opwerpt, stelt zich op *dát* (zuiver vormelijk) vlak *geen enkel probleem*: het exploit van dagvaarding van 24 maart 2011 is *niet* nietig wegens vormgebreken.

Aangenomen dat de vraag naar de *ontvankelijkheid* van een vordering (strikt genomen) enkel en alleen betrekking heeft op de vraag of die vordering als dan niet *op een vormelijk regelmatige wijze ingesteld* werd, volgt uit dit alles dat het huidig verzet van de eiser tegen het dwangbevel van 3 februari 2011, betekend op 24 februari 2011, wel degelijk moet worden beschouwd als zijnde *ontvankelijk* (in de strikte zin van het woord).

2. Toch heeft de verweerster gelijk waar zij stelt dat in de voorliggende zaak "de verkeerde persoon werd gedagvaard", t.w. de verweerster zelf "namens het VLAAMSE GEWEST" in plaats van het VLAAMSE GEWEST als dusdanig.

Immers, zoals hoger reeds werd aangestipt, kan *alleen de Vlaamse Regering* (of het door haar aangewezen regeringslid) het VLAAMSE GEWEST in rechte vertegenwoordigen - en dit niet alleen als eiser maar *óók als verweerder* (zie art. 82, eerste lid Bijzondere Wet Hervorming Instellingen). De huidige verweerster (mevrouw *dus*) is géén lid van de Vlaamse Regering. Zij mist dan ook (manifest) de *hoedanigheid* om het VLAAMSE GEWEST in de huidige procedure te vertegenwoordigen: daartoe bestaat geen enkele wettelijke, decretale of reglementaire grondslag.

De poging van de eiser om te procederen tegen het VLAAMSE GEWEST *via de verweerster* (mevrouw dus, als rekenplichtige van het Herstelfonds) was/is dan ook tot mislukken gedoemd. In tegenstelling tot wat de eiser heeft willen bereiken, kon en kan de verweerster immers *onmogelijk* "namens het Vlaamse Gewest" in rechte optreden. Daartoe bestaat geen enkele rechtsgrond (zie hoger).

De huidige vordering van de eiser (tot nietigverklaring van een dwangbevel) was/is alvast *niet tegen de verweerster persoonlijk* gericht. In wezen heeft ook de eiser, zoals het eigenlijk hoort (zie art. 6.1.50, § 4, eerste lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening), zijn verzet wellicht uitsluitend willen voeren *tegen het VLAAMSE GEWEST* (als zgn. *materiële* procespartij) (zie hoger). Ten onrechte evenwel heeft de eiser te dien einde *de verweerster* gedagvaard (zogezegd) "namens het Vlaams Gewest". Zoals gezegd, had en heeft de verweerster namelijk *niet* de vereiste *hoedanigheid* om (als zgn. *formele* procespartij) het VLAAMSE GEWEST in rechte te vertegenwoordigen.

De inhoud van het door de verweerster gevoerde verweer ten gronde en/of van haar argumentatie inzake de al dan niet verschuldigde rechtsplegingsvergoeding, verandert daaraan niets. Aangezien de eiser de verweerster sowieso niet *persoonlijk* heeft willen aanspreken maar haar enkel "namens het Vlaamse Gewest" heeft gedagvaard (zie hoger), houdt de door de verweerster gevoerde argumentatie inzake de rechtsplegingsvergoeding hoe dan ook steek – óók in de (te weerhouden) hypothese dat (niet het VLAAMSE GEWEST zelf maar) alleen de verweerster "namens het Vlaamse Gewest" de verwerende partij is in het huidige geding. Waar de eiser uit dit alles meent te kunnen/moeten afleiden dat de verweerster op die manier zou hebben erkend dat *het VLAAMSE GEWEST als dusdanig* thans partij is in het geding, kan hij dan ook geenszins worden gevolgd. De waarheid is dat het VLAAMSE GEWEST zelf géén (formele) partij is in het huidige geding: de eiser heeft slechts *gepoogd* om, via de verweerster (die "namens het Vlaamse Gewest" werd gedaagd), verzet te doen tegen het VLAAMSE GEWEST – maar die poging heeft, om de hoger uiteengezette redenen, géén nuttig effect gehad, aangezien de verweerster het VLAAMSE GEWEST onmogelijk in rechte kon/kan vertegenwoordigen (zie hoger).

In de gegeven omstandigheden is het verzet van de eiser, dat dus ten onrechte werd gericht tegen de verweerster "namens het Vlaams Gewest", hoewel (strikt genomen) *ontvankelijk* (zie hoger), niettemin *ontoelaatbaar* bij ontstentenis van (juiste) *hoedanigheid* in hoofde van de verwerende partij. De juridische kwalificatie mag dan licht verschillend zijn (ontoelaatbaar, niet onontvankelijk), het resultaat is uiteraard *identiek*. In die zin is het verweer van de verweerster wel degelijk *gegrond*.

Het huidig verzet van de eiser is dus *ontoelaatbaar*. Bijgevolg zal de rechtbank géén uitspraak meer kunnen/mogen doen over de grond van de zaak. De rechtbank gaat daar dan ook niet dieper op in.

3. De eiser dient, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gerechtskosten (zie art. 1017, eerste lid Gerechtelijk Wetboek).

De rechtbank dient zich evenwel te beperken tot het vereffenen van de kosten waarvan de partijen een *opgave* hebben ingediend (zie art. 1021, eerste lid Gerechtelijk Wetboek) (zie o.m.: Cass. 5 januari 2007, Arr. Cass. 2007, nr. 7 en R.W. 2006-07, p. 1644, noot S. MOSSELMANS).

Door de eiser werd opgave gedaan van twee gerechtskosten, met name de kosten van dagvaarding (niet begroot) en de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 440,00 euro. De verweerster van haar kant heeft géén gerechtskosten opgegeven.

De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (zie art. 1022, eerste lid Gerechtelijk Wetboek).

Aangezien de vordering van de eiser (integraal) wordt *afgewezen* als zijnde ontoelaatbaar (zie hoger), is de eiser alleszins géén in het gelijk gestelde partij in de zin van artikel 1022, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek. De eiser kan bijgevolg, in ieder geval, ook onmogelijk gerechtigd zijn op een rechtsplegingsvergoeding. Ook daar gaat de rechtbank niet dieper op in.

4. De eiser heeft ook gevraagd om het vonnis *uitvoerbaar bij voorraad* te verklaren.

In principe schorsen verzet en hoger beroep tegen eindvonnissen daarvan de tenuitvoerlegging (zie art. 1397 Gerechtelijk Wetboek), maar behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt kan de rechter de *voorlopige tenuitvoerlegging* van de vonnissen toestaan (zie art. 1398, eerste lid Gerechtelijk Wetboek).

De eiser heeft echter geen enkele grond of reden aangevoerd om de *uitzonderlijke maatregel*, die het toestaan van de voorlopige tenuitvoerlegging is, ook maar enigszins te verantwoorden. De vordering van de eiser wordt trouwens (integraal) afgewezen als ontoelaatbaar (zie hoger), zodat het huidige vonnis geen enkele veroordeling bevat (in het voordeel van de eiser) die überhaupt vatbaar is voor (al dan niet voorlopige) gedwongen tenuitvoerlegging.

In die omstandigheden ziet de rechtbank geen enkele grond of reden om de voorlopige tenuitvoerlegging van het huidige vonnis (zomaar) toe te staan.

OP DEZE GRONDEN,

DE RECHTBANK,

RECHT DOENDE OP TEGENSpraak,

Met inachtneming van de artikelen 2, 34, 36, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Wijst het verzet van de heer _____ tegen het dwangbevel van 3 februari 2011, betekend op 24 februari 2011, zoals thans gericht tegen mevrouw _____ in haar hoedanigheid van (vermeende) vertegenwoordiger van het VLAAMSE GEWEST, af als zijnde **ontoelaatbaar**.

Veroordeelt de heer _____ tot de gerechtskosten en stelt de opgegeven kosten vast als volgt:

- aan de zijde van de heer _____
- * dagvaarding en rolrecht: 173,49 euro
- aan de zijde van mevrouw _____ : geen

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de veertiende burgerlijke kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent op **NEGENTIEN NOVEMBER TWEEDUIZEND DERTIEN**, waar aanwezig waren:

alleenzetelend rechter;
, griffier.

21 NOV. 2013

Aangeboden op
Niet te registreren:

177/1:

Adviseur a.l.